

Nový Jeruzalém č. 4/2021

Zpravodaj pro 256. prosebnou mariánskou pouť, která se bude konat (dá-li Pán Bůh)
v Měřině – v úterý 13. dubna 2021 v 18 hodin.

(Tento zpravodaj je psán 25. 3. 2021. **Aktuální informace pro 13. 4. 2021 budou k dohledání na webu farnosti Měřín anebo autora tohoto zpravodaje.**)

Zpráva o pouti NJ a průběhu stálých modliteb v Křižanově.

V úterý 16. března 2021 na mši svaté NJ byl v té době povolený počet účastníků bohoslužeb. Pán Bůh zaplať za obětavou službu dvou kněží – udílení svátosti smíření.

Modlitby a mši svatou jsme obětovali na úmysly poutí Nový Jeruzalém:

- 1) o nová a trvalá kněžská a řeholní povolání
- 2) o věrná a obětavá spolupracovníky duchovních
- 3) o vzrůst víry v našem kraji**
- 4) o pokoj a mír ve světě a v našich rodinách
- 5) o život těla a duše pro všechny počaté děti
- 6) na smír za hříchy celého světa

Kázání P. Jaroslava Laštovíčky při mši svaté NJ v Křižanově:

Úterý 4. týden postní: Ez 47,1-9.12; Žl 46, 2 – 9; Jan 5, 1–3 a 5-16

Drazí věřící, při dnešním krátkém zamyšlení duchovním zrakem pohledme na Pannu Marii. Pannu Marii, která má titul Bolestná Matka. Vždyť zanedlouho bude květný pátek, kdy se Bolestná Matka zvláště připomíná. Hovoří o ní krásná sekvence Stabat Mater, která nám bude průvodkyní při této úvaze.

Stála Matka bolu plná, vedle kříže uplakaná, na němž visel její syn. Duši bolem rozechvělou, hořkým žalem naplněnou, zranil meč až do hlubin.

Ano, Matka stojí vedle kříže a pláče. Pláče nad utrpením Syna. Pláče, když vidí hříchy lidstva. Vidíme její bolest, když mnozí lidé odmítli velká dobrodiní, která jim Kristus nabízel.

Pro zlé činy lidu svého, vidí Krista zmučeného, snášet bolest, hanbu, žal.

Vidí sladkou radost svoji, kterak v přetěžkém svém boji, ducha Otcí odevzdal.

Svatá Matko, rány jeho, v mukách na kříž rozpjatého, vtisknout v srdce moje spěj.

Na bolestech tvého Syna, jimiž smyta moje vína, prosícímu podíl dej.

Vidíme slzy, ale také zrcadlíci se vnitřní radost, že Synovo utrpení bude příčinou spásy mnohých, kteří se s Ním spojí svatým křtem a sjednocují se také se svým utrpením, které potom pro ně bude cestou spásy.

Panno Panen nejsvětější, splň mi touhu nejvřelejší, dej, ať s tebou stále pláči, dej, ať s Kristem umírat chci, v jeho mukách účast mám, rány jeho rozjímám.

Sjednocujeme se v slzách s naší Matkou, oplakáváme svoji hříšnost. V této době také neseme určité těžkosti a bolesti. Samo o sobě utrpení smysl nemá. Smysl dostane jen ve spojení s Kristem. Máme tak účast v jeho mukách. A účast v jeho utrpení, znamená podíl na jeho spáse.

Kriste, až můj život zhasne, na prosby své Matky čisté, dej mi palmu vítěznou.

V prach až tělo rozpadne se, dej, ať duše má se vznese, v rajskou slávu nadhvězdnu.

Matka Bolestná nás provázela tímto kratičkým zamyšlením. Začíná v slzách, končí radostí slávy nebe. To je naše naděje. Ať nás Panna Maria provází v těchto těžkých časech.

Sbírka – stačila na úhradu nutné režie poutě NJ. Dva dárci darovali 2 000 Kč na hospic sv. Mikuláše ve Velkém Meziříčí - Pán Bůh zaplať.

Poděkování patří také místnímu faráři otci Václavovi Hejčovi a farníkům z Křižanova, kteří vše velmi dobře a obětavě organizačně připravili.

Díky za každodenní modlitbu na výše uvedené úmysly poutí NJ.

Představení hlavního celebranta NJ v Měřině, kterým je R.D. Jiří Polach, farář v Budišově a Pyšeli:

Stručné představení – věk, dětství, mládí, studia, působíště

Jmenuji se Jiří Polach, pocházím z vesnice, která je dnes již součástí okresního města Břeclavi a zve se Charvátská Nová Ves. Je to jedna z mála dědinek, kde bydlí ještě starousedlíci chorvatského původu. Tedy i mně koluje v žilách jižanská krev. Jinak jsme součástí (původně sudetské) farnosti Poštorná.

Na své mládí vzpomínám velice rád. Prožil jsem ho téměř bez jakékoliv újmy. Studoval jsem Střední školu polygrafickou v Olomouci. Mým původním povoláním je tedy tiskařina, které se dodnes (okrajově) věnuji.

V současné době působím ve farnostech Budišov u Třebíče a Pyšel. Protože jsem téměř kněžské pískle, moc farností jsem nevystřídal. Byl jsem kaplanem v Měřině a jáhnem ve Tvarožně.

Otče, co podstatného jste se v dětství naučil od rodičů?

Jsem dítě svých rodičů. Na mou výchovu měla však největší vliv moje maminka, která mě častovala mnohými moudry, která dodnes používám a ze kterých čerpám. Jen namátkou vzpomínám na: "Pokud se zavčas přiznáš, bude to méně bolet". Možná z toho i vychází mé životní heslo - "Žít v pravdě". Co se týče vedení k víře, v tom tím hlavním nebyla maminka, ale hlavně kněží, kteří v naší farnosti působili a kteří mě také podporovali v cestě k duchovnímu povolání - Jan Kabeláč, Vladimír Dvořák, Vladimír Langer. Nejsem schopen však někoho z nich upřednostnit, protože všichni měli na mé cestě jistý podíl.

Kdo byl nebo je pro vás kněžským vzorem? Kdybychom hledali kněžský vzor svatého kněze, pak by to jistě byl Giuseppe Melchiorre Sarto, jehož životopis byl první, který jsem kdy četl. Jinak více známý jako Pius X.

Jak jsem již podotkl, jsem kněžské pískle a ještě se mám mnoho co učit. Novokněžské nadšení, obrátit na víru všechny lidi, mě už přešlo. Ale pozor! Nezanevřel jsem a hledám nové priority a hlavně cesty, jejichž průvodcem je sám Bůh. Mnohdy se nestačím divit, jak kreativní a vtipný je, i když mně to zrovna v tu danou chvíli moc vtipné nepřipadá... Ale zvykám si na Boží humor.

Co považujete na službě kněze za nejdůležitější a nejkrásnější?

Krásně je to shrnuto v kancionálové modlitbě č. 49D (modlitba za kněze ve farnosti). Rád stojím ve dveřích sakristie, kdy se lidé tuto modlitbu přede mší modlí, poslouchám je, v duchu se s nimi modlím, ale spíše rozjímám nad slovy, která vyslovují, a biju se před Pánem v prsa a říkám Šéfovi, aby to aspoň trochu byla pravda, abych nezklamal nejen jeho, ale ani druhé ani sebe.

Co může věřící člověk dělat pro to aby vzrostla víra v jeho okolí?

Za těch pár let jsem zjistil, tak jak jsem už výše podotkl, že obrátit na víru všechny není možné, respektive to není v lidských silách. A jak sám Pán říká, "mnozí jsou povolání, ale jen někteří vyvolení". V mnohých myšlenkách si stanovuji kvóty, kolik lidí bych měl přivést k víře. A ve většině výsledků přicházím na to, že budu rád, když přivedu k víře aspoň sám sebe. A to už souvisí se vším. S vlastním heslem, i s rozdávaním víry. Pokud nezačnu u sebe, pak se můžu snažit o mnohé, ale kýžený výsledek bude v nedohlednu.

Co vidíte jako důležité, na co kladete důraz ve Vaší práci, ve svém životě?

Upřímně řečeno, nejsem ani tak pro masové křtění, jak to také zmiňuje svatý František Xaverský ve svém dopise sv. Ignáci, že na svých misijních cestách našel mnoho pokřtěných, ale málo těch, kteří v Boha věří (parafrázují). Myslím, že bychom měli být jako Bůh - jsme přece jeho obraz. Bůh dává ze svého nadbytku a nikdy se nevyčerpá. My bychom měli tedy přijímat od Boha jeho přebytky, věnovat se, dalo by se říct, duchovnímu obžerství, a až budeme mít nadbytek, pak můžeme rozdávat do sytosti. Pozor! Účelem každého člověka nemá být vyčerpání se (jak by se mnozí mohli domnívat), ale plnost Božích milostí!

Často tuto stravu hledáme v různých příručkách, různých knihách, kde se píše o tom, co a jak bychom měli dělat, místo toho, abychom dělali... Co? Modlili se, četli Písmo, věnovali se blízkým, učili se přijímat a stejně tak rozdávat, a mnoho dalšího.

Napadá mě, že to má co do činění s dnešní C19 dobou. Máme možnosti být virtuálně přítomni na bohoslužbě. Od mnohých slyším stížnosti, že by byli raději na mši svaté v kostele. Přesto máme možnost sami se podílet na této bohoslužebné slavnosti. Pořád se ptáme a pídíme po tom, jak toho dosáhnout, když nám to vrchnost zakazuje, místo toho, abychom pro to něco udělali. A stačí jen málo.

Pochybují o to, že by někdo z věřících neměl doma bibli?! Všichni, místo toho, abychom pasivně hleděli na telku, či internet, či poslouchali rádio, můžeme vzít bibli, ve společenství rodiny si udělat bohoslužbu slova, společně rozjímat nad texty, vzít si z toho všeho poučení, a v síle tohoto duchovního pokrmu slova vykročit vstříc nové a lepší budoucnosti. A pokud vím, možnost přijetí svátosti eucharistie nabízí všechny farnosti.

Kde vás nejvíc „tlačí boty“?

Mnohdy nechávám prchlivost hýbat svým majestátem. Ale ti, kteří mě znají, vědí, že díky své jižanské povaze, jde jen o lehké probublání pod pokličkou. Snažím se žít tak, jak Pán dává. Jak říkal jeden můj kolega z tiskárny - je to pudová záležitost - buď to pude, anebo nepude... Ale vždy to jde.

Co Vám udělalo v poslední době radost?

Radostí, mohlo by se zdát, je v této době málo. Ale opak je pravdou. V dobách těžkých a náročných je velice důležité si všimnout malých, ale zato krásnějších věcí, které od Boha dostáváme. Radost mi dělá to, že lidé ještě nevymlíli, že nezanevřeli, že hledají radost, že ji rozdávají, že nerezignovali.

Co je pro rodiny podstatné, co potřebují, čím může církev rodinám pomáhat, jak to prožíváte ve své službě?

Důležitou součástí této positivity má být dnes rodina. Nikde jinde, pokud tedy nebudeme chtít využít rad odborníků, pohodu nenalezneme. Té se ale dnes, jak zjišťujeme, musíme znovu učit. Už jsem o tom psal minulý rok do nějakých novin, když jsme ještě pořádně nevěděli, co nás čeká a jak dlouho to bude trvat. Dnes nejde nikam utéct a musíme trávit spoustu času ve svých domovech, v přítomnosti svých nejbližších. Místo toho, abychom byli nadšeni z častého setkání se, máme problémy, hádáme se, nemůžeme s druhými vydržet. Vše, co druhý udělá, nás sejíří, šťve a vytáčí. Mnoho manželských párů zjišťuje, že se vůbec, za léta svého manželství, nezná, protože bylo normální pracovat, budovat, a to nejen domovy, ale i kariéru, všichni měli své zavedené životní role. Dnes se vše změnilo a je nutné budovat od úplných začátků, protože ty základy, které se zdály být pevné, byly postavené na písku - a to bohužel. Mnozí se cítí být unaveni dosavadním snažením, mnozí se cítí být staří, a lehce vše vzdávají. Ale není to na místě. Člověk je tvor společenský, i když jej společenství zrovna teď moc netěší. Jak říká jeden můj kamarád, "S lidmi to nejde, ale bez lidí už vůbec ne" a "nejhorší práce je s lidmi". Ale zkusme si to bez nich...?!

Jak ale z této překerní situace ven? Uprímně nevím, jak by to měli dělat ti, kteří nemají oporu v Bohu. Tam asi může pomoci jen nějaký odborník. Ale ani ten nepomůže, pokud sami nechceme. Jeden Pán kdysi říkal, že největší přikázání je milovat Boha a svého bližního, jako sebe sama. Ve většině případů si vzpomeneme na Pána Boha, možná na bližního. Ale na sebe většinou zapomínáme. Ne, že bychom si nedopřávali, ale dopřáváme si jinak, a mnohdy špatně. Na prvním místě je tedy umět pracovat sám se sebou - naučit se mít se rád. Rád tak, jak mě má Bůh rád. A jak už jsem psal výše, naučit se přijímat milosti v hojnosti, abych jimi překypoval. Další krok je sdílet milost s druhými. Nacházet na druhých jen to špatné, tak to umí každý. Ale vidět v druhých to dobré, to je mnohdy nad lidský úkol, kterému se musíme dennodenně učit. Pokud tuto radost, ve spojení s Šéfem, budu sdílet se svou ženou, se svým mužem, pak mám skoro vyhráno. Ano, ze začátku to může být divné, až komické, ale je důležité se naučit všimnout si toho druhého, že prostě existuje. V konečném výsledku děti dělají to, co vidí od druhých. A tady je obrovská šance dokázat zvrátit i to, co se dívka naučila jinde, než doma... a možná i doma.

Vždy, když začínáme nový rok náboženství, nebo příprav na svátosti, říkám rodičům jedno jediné: Není ani tak důležité, co se děti naučí v náboženství, ale je důležitý vztah, jaký naleznou děti k rodičům a k Bohu. Když uvidí děti, že se rodičové modlí, nebudou se bát to dělat taky. Když budou vidět, že vztah rodičů vychází z živé víry, že se nenechají jen ovívat vnějškem, jejich děti to budou žít taky.

Církev, a to jsem přesvědčen, může fungovat jen tehdy, pokud budou existovat rodiny. Církev je založena na rodinách. První pokusy lásky, a i té Boží, začínají právě mezi rodiči a dětmi.

Přál bych si, kdybychom všichni žili opravdový a pravdivý život bez přetvářky. Schválně to zkuste - nelháť, říkat pravdu, nevykrucovat se... Zjistíte, kolik dluhů lásky máme, jak těžké je žít bez přetvářky a lži a jak těžké je říkat pravdu a jak těžké je ji umět přijímat.

Mé heslo je "Žít v pravdě". Neříkám, že bych toho dosáhl, ale mám stanovený cíl. A ten cíl nemá být lidský, ale Božský. To přeji také každému z vás, abyste měli Božské cíle.

Na co určíte sbírku na NJ? Na tiskový apoštolát FATYMu.

R.D. Mgr. Jiří Polach, farář v Budišově a Pyšelu

Pozvánky, nabídky.

Milí bratři a sestry, Pokud budete **potřebovat kněze pro někoho, kdo je v nemocnici.** Od 1. 10. 2019 byl pověřen **katolický kněz P. Sylwester Jurczak** duchovní službou a pastorační v nemocnici v **Novém Městě na Moravě.** Kněz bude přítomen v nemocnici po telefonické dohodě, on Vám poradí jak postupovat. Služba kněze: pomazání nemocných, svátost smíření, sv. přijímání, rozhovor s pacientem. Telefonický kontakt: **733 741 473**

Plán poutí na rok 2021 15. 5. poutní výlet rodin s dětmi (zatím je v plánu - Dub na Moravě a zámek Tovačov). Přihlášky u jáhna Ladislava Kince.

16. – 18. 7. – Západní Čechy V.

! 22.8. – 28. 8. - XXI. pěší pout' na Velehrad !

Zdravím pěkně, vážení a milí.

Vinou mé nedůslednosti se stalo, že v řádném termínu našich poutí jsou na Velehradě 21.8. zamluveny už tři svatby, za týden zatím ještě žádná, proto vše posouváme

XXI. PĚŠÍ POUŤ NA VELEHRAD bude vrcholit mší sv. v bazilice v sobotu 28/8 2021 v 11.30

Začíná se v pondělí 23/8 v N. Veselí, na Vítochově, na Vranově a dalších místech (z Újezda a Rad. Svratky se jde už v neděli 22 / 8 další proudy se postupně přidávají Sraz na Klimentku v pátek 27/8 po poledni, z Tupes vycházíme v sobotu v 9 hodin pak kolem památníku sv. Jana Pavla II. u poutního kříže pod hřbitovem cca 9.45, po 10. hodině přivítání, přijetí do Společenství čistých srdcí, růženec a v 11.30 mše sv. s o. biskupem (pozvání jsou olomoučtí) **PROSÍM OPRAVTE SI TO VE SVÝCH DIÁŘÍCH. Děkuji za pochopení a omlouvám se za další starosti.** A přeji zdraví, ale i víru, naději a lásku!

Mons. Jan Peňáz, V Ulici 91, 59214 Nové Veselí, mobil: 736 52 92 21, www.poutnik-jan.cz

11. 9. – XVIII. pěší smírná pouť P. MUDr. Ladislava Kubíčka

Plán poutí NJ na rok 2021:

2021 16. červen Jimramov

13. červenec Slavkovice 12. srpen Nová Ves u N. M. na M. 14.září Radostín n/Osl

13. říjen Rad. Svratka 11.(16.) listopad 15. prosinec Olešnice

Se souhlasem místního pana faráře je možné přihlásit další farnosti - pořadí je určováno heslem – kdo dřív přijde -... ..

Srdečné pozvání na 257. pouť NJ – ve středu 12. května 2021 v 18 hodin do Nového Veselí – hl. celebrant P. Václav Knotek, farář v Lipůvce

Pán Bůh zaplať za Vaše dopisy a příspěvky do tohoto zpravodaje. Zprávy, oznámení, články, pozvánky do tohoto zpravodaje můžete posílat na níže uvedenou adresu. Uzávěrka příštího čísla je 20. 4. 2020. Po přečtení můžete dát přečíst svým známým, nemocným.

Občasník - **zpravodaj Nový Jeruzalém**; Vydává: Římskokatolická farnost Rovečné, 592 65 Rovečné 14.

Zodpovědný redaktor: jáhen Ladislav Kinc, kinc@dieceze.cz, telefon: 606948970

Časopis je určen výhradně pro vnitřní potřebu farností a poutníků NJ.